Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- ☐ být distributorem ……. kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
  - ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

_____

_____ Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

(člen Světové federace demokratické mládeže)
Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99
Tel: 222897443, 222897469,
Mobil: 721985447 Fax: 222897442
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v březnu 2007

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Ludvík Šulda, Zdeněk Štefek, David Pazdera, Milan Krajča

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

BŘEZEN 2007
ČÍSLO 3
ROČNÍK 13

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

Ne školnému!

Informace studenstké iniciativy SOS STUDENT

Shromáždění WFDY v Hanoji

NE radaru USA!

Žádné základny imperialismu na našem území!

Proti základně USA

- 5. 3. pořádá KSČM besedu Ne základnám od 16h, sál Centaurus v Regionálním obchodním centru v Olomouci
- 26. 3. pořádá KSČM demonstraci proti základnám od 16h na náměstí v obci Spálené poříčí
- 29. 3. pořádá KSM a další demonstraci proti základnám v Brně od 16h, Nám. Svobody
- 2. 4. pořádá KSČM demonstraci proti základnám od 16h na náměstí v obci Mirošov
- Veřejné petiční stánky.
- Materiály (petice, letáky, plakáty) můžete stáhnout na www.ksm.cz

Demonstrace z okamžité ukončení imperialistické okupace Iráku

Demonstrace za okamžité ukončení okupace Iráku se při příležitosti výročí útoku Spojených států a jejich spojenců na tuto zemi uskuteční v sobotu 17. března 2007.

Demonstrace solidarity s 5 kubánskými hrdiny před velvyslanectvím USA

KSM pořádá v sobotu 7. dubna 2007 v 16:00 demonstraci za propuštění 5 kubánských hrdinů neoprávněně vezněných v USA, před velvyslanectvím USA, Tržiště 15, Praha 1 - Malá strana

Mezinárodní konference „Zločiny kapitalismu“

Mezinárodní teoreticko - politická konference o zločinech kapitalismu, kterou spolupořádá KSM se uskuteční 21. dubna 2007 v budově ÚV KSČM v Praze.

K účasti na připravovaných akcích se můžete přihlásit na e-mailu: ksm@ksm.cz, telefonních číslech: 721985447, 602151711, nebo na centrální adrese: Komunistický svaz mládeže, Politických vězňů 9, 11121 Praha, kde získáte i bližší informace!

Teď musíme potlačit inflaci, musíme snížit ceny. To je jasné, nevrtejme se v tom. Musí dojít k zastavení inflační spirály, ano. Také jsem si myslel, že byla celkem dobrá. Tak či onak, je to problém, se kterým se musíme vypořádat. Má teď někdo nějaký nápad? Ano, Gordon - snížit mzdy? Ano, velmi dobré. Myslíš, že to zastaví inflaci? Myslíš.

Johne, přeješ si promluvit. Odbory? Jaké odbory? Aha, tamty odbory. Skutečně, skutečně jakou pravdu máš. Příliš mnoho vměšování a ztratíme všechny přátele, jaké jsme kdy měli. Máme v odborech přátele, že? Co je, Johne? Neříkáš nic. Hmm.

Ano, Jacku? Držet nízké mzdy? To je nápad! Učiním o tom prohlášení. Jsi si jistý, že máš podporu ve svém volebním obvodu, Jacku? To rád slyším!

Nějaké další nápady? Omezit vládní výdaje? Hezké, Alistaire. Snížit množství peněz, které vláda vyplácí. Mzdový účet pro vládu klesne, ano, a tím požadavek padá a ceny se kvapem sníží. Skvělé, Alistaire, skutečně skvělé!

Johne, ty se hlásíš. Nezaměstnanost kvapem roste. To jsi říkal?

Vládní výdaje na sociální dávky by se zvýšily - Johne, namouduši, nejsi ani trochu úzkoprsý.

Ano, vím, že jsi přišel s názorem, ke kterému jsi dokonale oprávněn, že škrty ve vládních výdajích by znamenaly, že nepotřebujeme tolik jako mnozí jiní, jako učitelé a ošetřovatelky a popeláři, a museli bychom vydat mnoho peněz na sociální dávky. Johne, nemyslím, že to bude příliš užitečné. Točili bychom se v kruzích, kdybychom se věnovali tomuhle.

Gordone, říkal´s něco nebo si zase něco jen tak mumláš? Kapitalistický systém? Co ten

má co dělat s tím, o čem právě hovoříme? Gordone, já vím o kapitalizmu všechno. Nemusím ti připomínat, z jakého prostředí pocházím. Ale protože se tak stalo dnes, kdy se tu pereme s inflací, tak se snaž soustředit na tenhle problém. Kapitalistickým systémem se budeme zabývat, až se zbavíme inflace. A teď, kdo další?

Martine, snížit mzdy, myslíš, a výdaje vlády, a tím snížit poptávku a dostat míru inflace níž - velmi dobré, Martine, velice smysluplné.

Ano, Johne, pamatuji si, co jsi řekl o nezaměstnanosti.

Ano, lidi, já vím o odborech. Odbory! Odbory! Odbory! Způsob, jakým někteří pokračují - ale ne, Gordone, snad ne zase kapitalistický systém?

Chceš se vrátit zpátky, Martine. Samozřejmě. Utáhnout si opasky? Ano, přiložit ruku k dílu? Tvrdě pracovat? Vynikající! Oběti? Skvělé! Ekonomická katastrofa - tohle všechno dohromady. To se mi líbí. Líbí se mi to, dobrá věc, Martine.

Řekli jsme oběti, Jacku. Ale, ty si myslíš, že jsi obětován - neboj se, synu.

Nuže dobrá. Myslím, že můžeme říci, že to byla upřímná a odvážná diskuse. Věřím, že jsme se dostali ke kořenům tohoto složitého problému. Došli jsme k některým jedinečným návrhům, které ukazují na tento problém ze všech úhlů pohledu. Mzdy a nezaměstnanost, a tak dále a vůbec. V každém případě můžeme ve vší skromnosti říci, že jsme k tomuto přistoupili docela radikálně, moderně a, prominete-li mi tento výraz, k věci. Okay tedy, vyrazme a snažme se to střelit obyvatelstvu!“

(fiktivní reportáž ze zasedání britské vlády, věnovaného řešení inflace)

Gary Denis, the Unity, Irsko
Překlad Vladimír Sedláček

odpovídá až úplnému socialismu či dokonce komunismu. Tzv. reálnému socialismu se např. vytýká jen jiná forma sociální nespravedlnosti, třebaže klasikové upozorňovali, že ani "hotový" socialismus nebude ještě zcela spravedlivý, protože v něm budou přežívat určité buržoazní poměry, i když bez buržoazie. Slibuje se pohodlná cesta k socialismu bez nutnosti revoluce. Přeměn se má dosáhnout metodami buržoazní demokracie, spontánním jednáním všech lidí a dokonce s pomocí kapitalistů. Hlásají se požadavky bezbřehé demokracie nezávisle na třídně sociálních poměrech. "Svobodný rozvoj jednotlivce jako podmínka svobodného rozvoje všech" - Marxem vyslovovaná charakteristika komunismu, se požaduje a hlásá bez uvědomění si podmínek, které k realizaci toho bude třeba splnit.

Přes to pochopení, že nelze o tzv. reálném socialismu hovořit prostě jako o socialismu vůbec, že nelze zaměňovat werdende Form za gewordene Form, werden za sein, přece jen postupně proniká do vědomí. Spíše však živelně a proto nedůsledně. Což nejen brání účinné obraně socialismu před jeho nepřáteli, nýbrž ztěžuje až znemožňuje reálné vidění problémů, které očekávají budoucí nástup k socialismu. Místo aby byly masy připravovány na těžké boje, jsou uspávány idylickými představami.

V první části tohoto materiálu naznačený úkol - konkretizovat naše představy o socialismu - vyžaduje na jedné straně: důkladnou analýzu všech jevů a kategorií kapitalismu - od ekonomiky až po nadstavbové jevy - z toho hlediska, co je možno a nutno, a jak, převzít v období přechodu od kapitalismu k socialismu, a potom i v socialismu jako takovém. A na druhé straně: pokusit se, pokud je to již dnes možné, pochopit podobně hlouběji komunismus jako úplnou beztřídní společnost, podmínky jejího vybudování a její existence, aby bylo možno stejně reálně jako v případě "mateřských znamének kapitalismu" pochopit výhonky komunismu v socialismu, případně už v jeho přípravné fázi bezprostředního přechodu od kapitalismu.

To je enormní úkol, řešitelný jen obrovským mezinárodním kolektivem. Něco bylo v tomto směru už vykonáno, což je třeba shromáždit, navázat na to a rozvíjet dál.

Je třeba iniciovat zahájení systematické, dokonce mezinárodní práce na onom velikém a nesmírně odpovědném úkolu.

K. Pavlík

LEHCE TVOŘENÝ KAPITALISMUS

Máme tady problém. Když zaměstnavatel zaplatí všechny náklady na chod továrny a její administrativy, na výstavbu a suroviny, dopravu a distribuci, na všechnu inzerci a pojištění, ponechá nějakou hotovost na výměnu věcí, které byly ztraceny či zničeny - když to všechno je zaplaceno, to, co zbývá, je použito na zaplacení daní a zaměstnavatele, jeho kolegů (akcionářů) a dělníků, kteří vytvořili produkt.

Kdyby teď dělníci naléhali na to, aby dostali více peněz, pak by zřejmě byli zaměstnavatelé a jejich kamarádi nuceni si vzít méně. To by se jim nelíbilo. Takže zaměstnavatel udělá to, že se brání vůči mzdovým požadavkům, snaží se dělníky odradit nebo snad vyjednat o něco nižší vyrovnání, než původně požadovali. Pak, aby uvedl jejich zisky do původního stavu, zvýší ceny. Prosté.

Normálně ovšem určuje konkurence na trhu, co se dá dělat s cenami, samozřejmě vyjma těch, kdo se nevejdou do limitu. V jakém případě je pro ně limit nedosažitelný. Za této situace nastává inflace.

Během inflace někteří zaměstnavatelé zvyšují ceny, aby vyrovnali rostoucí mzdové požadavky dělníků, kteří pociťují vyšší ceny v obchodech. Někteří zvyšují ceny proto, že narůstají náklady na suroviny a někteří proto, že stoupají nájmy a úrokové sazby.

Je to všeobecná móda a každý se snaží prolézt. Ale pokud máte rádi kapitalistický systém, toto je jediný způsob, jakým může fungovat. Teď se zapojuje vláda, protože tu má své zájmy. Konec konců také nakupuje na trhu. Vláda se nebude snažit měnit systém. Sice by mohla, ale žádná stran zvolených do vlády se nikdy nenabídne, že to udělá. Namísto toho, když se ocitne tváří v tvář inflaci, vláda činí kroky ke zmrazení ekonomiky. Moc kroků na vybranou nemá. Představte si zasedání kabinetu (v tomto případě britského, ale to není až tak důležité), kde vláda rozhoduje o nalezení metod kontroly inflace. Tony předsedá.

„Dobře tedy, vládo, pojďte na to.

NE RADARU! ZNĚLO V PŘÍBRAMI A JINCÍCH

Dne 6. února uspořádala KSČM v Příbrami manifestaci odpůrců americké radarové základny. Přes větrné a nakonec i deštivé počasí se podařilo na infostánku KSČM a infostánku KSM získat dohromady více než 1300 podpisů pod petici proti základně - mimo 800 stálých účastníků demonstrace přibývaly houfně podpisy kolemjdoucích. Celou akci provázela bojová nálada - pískotem na adresu vlády byly provázeny projevy poslance Staislava Grospiče, dalších poslanců, středočeských zastupitelů, starostů přilehlých obcí a předsedy KSM Milana Krajči. Počet podpisů pod petici tak dotahuje číslo 60.000.
To ne demonstraci v Jincích bylo počasí o trochu lepší a také tam se na akci proti základnám sešly stovky lidí, cca 300, pod petici iniciativy za referendum přibyly další stovky podpisů. Mimo představitelů iniciativy NE základnám vystoupili i starostové dotčených obcí a další zástupci veřejnosti. Obě akce ukázaly, že odpor lidí proti základnám je značný.

NOVÁ VLNA PETIČNÍCH STÁNKŮ

Obnovené snahy Spojených států a jejich českého nohsleda, pana Topolánka, o umístění americké protiraketové základny na území ČR, nezůstaly bez odezvy. Odpověď KSM byla a je jasná – petiční stánky, demonstrace, diskuse s obyčejnými lidmi. Ať si pan Topolánek nemyslí, že KSM umlčí nějaké rozpuštění, nebo že nás v boji proti základnám porazí zaplacenou kampaní. Právě o petičních stáncích (a nejen o nich) je i tento článek.

Z iniciativy přesdedkyně OV KSČM Dany Lysákové jsme uspořádali petiční stánek v centru Liberce. Kromě petice byly na stánku materiály KSM k základnám, brožury s argumenty, Mladá Pravda i několik čísel Naší Pravdy (společensko-politického týdeníku KSČM). Tu jsme zde měli především kvůli článku „Terč!“, který podrobně vykresluje pozadí celé záležitosti ohledně základen, včetně odhalení taktiky USA (ať již jde o načasování kontaktu s jednotlivými cílovými zeměmi, nebo o mediální kampaň).

Náš stánek měl mezi místními velký ohlas, především mezi našimi vrstevníky. Chodili jsme mezi lidmi, diskutovali, vysvětlovali a poslouchali. Již v polovině jeho trvání byly rozebrány všechny výtisky Mladé Pravdy. Zde bych se chtěl pozastavit – často se totiž setkávám s názorem, že akce proti základnám bychom neměli dělat pod hlavičkou KSM nebo KSČM, údajně to lidi odrazuje. Tento a podobné názory jsou liché. To se ukázalo i v jinak pravicovém Liberci. Zde

jsme zaznamenali pouze tři negativní reakce, antikomunistický charakter neměla ani jedna z nich. Lidé respektují, že s touto otázkou přišel Komunistický svaz mládeže a že v ní spolu s KSČM vystupuje velmi aktivně a nijak maskovaně. Naopak to v nich vyvolává otázky právě o postojích jednotlivých politických stran v poslanecké sněmovně k základnám. Také mají jasný důkaz o tom, že KSČM chce svůj předvolební program reálně uskutečňovat a organizuje boj za jeho uvádění v praxi, nejen na půdě celostátní či regionální politiky, ale především mezi lidmi.

V Liberci se nám na běžném petičním stánku podařilo sesbírat přes sto podpisů.

Za zmínku stojí i další z několika desítek petičních stánků, které v posledních týdnech probíhají. Jedná se o petiční stánek KSM na demonstraci proti základnám v Příbrami. Zde byl stánek v obležení několika set lidí. Všichni možnost podepsání petice hned během demonstrace uvítali. I výsledek je podle toho znát – několik set podpisů během necelé hodiny. Na demonstraci se přišli podívat i mladí z Příbrami.

Stáli opodál a s projevovaným opovržením pozorovali „komoušskou demonstraci“. Občas prohodili nějakou tu poznámku. Nedalo mi to a pustil jsem se s nimi do řeči. Hlavně mě zajímalo, na čem svůj „nesouhlas“ staví – jestli to jsou skutečné důvody, či jsou pouze ovlivnění bezobsažnou nenávistnou antikomunistickou propagandou.

Navázat rozhovor s touto „nekonformní“ skupinkou nebyl problém. Byli sice proti základnám, ale vadilo jim, že demonstraci pořádají komunisté. Rozvinula se diskuse – o tom, jak se jednotlivé partaje v parlamentu

staví pro základny a jediní komunisté jsou proti a o dalších tématech.

Nakonec petici proti základnám podepsali všichni, vzali si Mladou Pravdu a samolepky KSM. Na těch je Ernesto Che Guevara – jeden z nich se zeptal, kdo to je. Vyprávění o mladém lékaři, který se vydal na cestu po jižní Americe a poznával chudobu a bídu kapitalismu, pak stanul v čele národně osvobozeneckého boje na Kubě, chvilku dělal ministra, ale z kanceláře šel pak zpět do boje, zaujalo.

Další petiční stánky KSM probíhaly a probíhají několikrát do týdne i v Praze. Často nám s nimi pomáhají i lidé mimo KSM – anarchisté, trockisté či obyčejní lidé, kteří jsou již otrávení antikomunistickým postojem, který uvnitř iniciativy NE ZÁKLADNÁM šíří několik málo lidí. V průměru se nám na jednom petičním stánku podaří během hodiny sebrat 50-100 podpisů.

Komunisté by měli být určitým předvojem společnosti. Kampaní proti základnám, stejně jako v minulosti jinými kampaněmi, tuto úlohu Komunistický svaz mládeže splňuje. Především umožňujeme lidem, aby se oni vyjádřili a snažíme se, aby jejich názor byl slyšet. K tomu, abychom si tuto pozici udrželi a abychom zabránili umístění americké vojenské základny na území ČR je potřeba vyvíjet soustavnou aktivitu. Je důležité spojit také síly všech složek komunistického hnutí.

Pokračujme tedy v dalších akcích a to po celé republice, ať už se jedná o petiční stánky, besedy, demonstrace či šíření materiálů a informací k základnám – a to po celé republice. Máme možnost působit mezi obyčejnými lidmi a prosazovat jejich zájmy. Je to také prověrka schopností každého z nás. Cílem je porazit základny, udržet si pozici předvoje pracujících a mládeže. AMERICKÉ ZÁKLADNY NESMÍ PROJÍT!

Jakub Holas

zcela a naprosto novému, dosud neznámému, o čemž máme zatím jen velmi obecné představy, i když s určitou možností přece jen teoretického přibližování a vyjasňování - podle geniálního Marxova vzoru. Při vší obtížnosti toho platí zřejmě i tady Marxovo obrazné vyjádření, že "anatomie člověka je klíčem k anatomii opice", jedním sovětským autorem (Pokrytan) formulováno tak, že socialismus (jako nezralý komunismus) je možno správně pochopit jen s pozice komunismu (zralého, plného). Je třeba jen doplnit: socialismus jako přechod je třeba chápat stále jako mezi kapitalismem a komunismem, i když už po zásadním rozryvu s kapitalismem a při uznání postupnosti vývoje od socialismu ke komunismu.

Naznačeným problémům se v minulosti nevěnovala náležitá pozornost. Byly - zbytečné - spory, zda za socialismu mohou vůbec existovat "mateřská znaménka kapitalismu" (viz diskuze o hodnotových a tržních vztazích, apod.). Nebylo často vůbec jasné, co za tato "znaménka" považovat (což např. v oblasti nacionálních vztahů vedlo dokonce k tomu, že obecně demokratické, historicky buržoazně demokratické, tedy předsocialistické úkoly, pouhý to předpoklad socialismu vlastního, byly odsouvány až do komunismu: např. sebeurčení). Nebylo jasné, co potlačovat a co nechat působit a jak, za jakých podmínek, do kdy. Podobně se to mělo s "výhonky komunismu". Některé nebyly jako výhonky komunismu vůbec uznávány (původní stanovisko k integraci, k VTR, atd.). Jiné byly neuváženě zaváděny, aniž by pro to byly vytvořeny náležité podmínky (např. pokud šlo o tzv. společenskou spotřebu a její šíři). Někteří autoři pak uznávání "mateřských znamének kapitalismu" a "výhonků komunismu"

odmítali, protože prý vede k chápání socialismu jako jakéhosi neorganického, mechanického konglomerátu (Butenko).

Tyto problémy je třeba rozpracovat,

a/ aby bylo objektivně zhodnoceno, co bylo v tzv. reálném socialismu správné a co nikoli (samozřejmě: při zvážení objektivní situace, objektivních možností i nutností, s přihlédnutím k rozdílným konkrétním podmínkám jednotlivých zemí, sfér společenské skutečnosti, atd.);

b/ především pak proto, aby se v budoucnosti nejen předešlo opakování chyb, nýbrž aby příští postup nemusil tápat a byl co nejsprávnější.

K tomu všemu je třeba vyrovnat se s ještě jednou otázkou, která se stále nechápe, což má neblahý vliv jak na hodnocení minulosti, tak na úvahy o budoucím novém nástupu k socialismu.

Jako nelze z kapitalismu přejít rovnou ke komunismu, nýbrž jen přes přechodné období socialismu, nelze ani k socialismu, plnému, "odpovídajícímu svému pojmu" - dojít jinak, než přes přechodné období, následující bezprostředně po socialistické politické revoluci. Toto přechodné období, bezprostředně vycházející z kapitalismu, musí mu být nutně ještě bližší kapitalismus a ještě vzdálenější komunismu než dovršený socialismus. Nejen co do obecných zákonitostí, úkolů, projevů atd., nýbrž i co do zvláštností a jedinečností, vyplývajících z konkrétních okolností, ještě daleko méně jím ovlivňovatelných než jak to bude možné plnému socialismu, zvláště při absenci nepříznivých vnějších vlivů.

"Bude" - protože tzv. reálný socialismus nikde ještě onoho plného socialismu nedosáhl, a ani dosáhnout nemohl - objektivně, bez ohledu na subjektivná chyby a omyly, podmínky pro jejichž vznik byly v tomto období nutně příznivější. Tzv. reálný socialismus byl pouze přechodným obdobím, pouhým nástupem k socialismu jako takovému; byl tedy socialismem, chápeme-li jej v plném smyslu slova, pouze programově, perspektivně.

Nepochopení toho, směšování tohoto přechodného období, které nikdy nebylo dovršeno, se socialismem jako takovým, a někdy dokonce s komunismem, bylo a je nesprávné a mělo a má negativní důsledky. Vedlo k falešnému sebeuspokojení nad nesporně dosaženými úspěchy při odstraňování dědictví kapitalismu. To však z velké části představovalo nevyřešené či nedořešené pouze předsocialistické úkoly, pokládané za dané situace za socialismu vlastní, jejichž hora však před reálným socialismem teprve stála. Nepřátelé pohotově využili situace, aby takto prezentovaný socialismus připouštěli snad jen pro zaostalé země, nikoli však pro vyspělé, kde právě objektivní podmínky pro skutečný socialismus byly a jsou nejpříznivější. Rozpor mezi vyhlašovaným dosažením socialismu a nedokonalou realitou stal se záminkou k obviňování komunistů ze lži a z klamání lidí. Vydávání nehotového za hotové mělo i závažné teoretické důsledky. Na jedné straně diskreditovalo učení klasiků marxismu, na druhé straně pak vedlo k jeho pokažení až opuštění, když se doň implantovalo nehotové a často i zcela chybné z tzv. reálného socialismu.

Nerozlišování stupňů vývoje má za následek stavění nereálných požadavků a neobjektivní hodnocení. Od tzv. reálného socialismu se požadovalo a požaduje to, co nemohl splnit a co

sobě jevy starého i nového. Socialismus tedy "mateřská znaménka kapitalismu" a "výhonky komunismu". První je, při konkrétní znalosti kapitalismu, poměrně snadno odvoditelné. Ovšem s tím, že si ujasníme, co je z kapitalismu do socialismu možno a nutno převzít. Samozřejmě nikoli v původní kapitalistické podobě, nýbrž zbaveno specificky kapitalistických momentů, postaveno na nový socialistický základ a vhodně upraveno tak, aby to sloužilo socialismu a nikoli proti němu, s vyjasněním si podmínek, kdy, do kdy je zachování toho nutné, s vyjasněním si podmínek, způsobu a forem jeho postupného odumírání.

I tady je však třeba upozornit na zvláštní problém.

Současný kapitalismus je tlakem rozvoje výrobních sil, který je (jak Marx poznamenal už v Komunistickém manifestu - kapitalismu vlastní, vyvěrá z jeho vnitřní zákonitosti) dováděn k opatřením a formám, historicky už příslušejícím a vlastním, nejvlastnějším socialismu (internacionální integrace, vědecko-technická revoluce, intelektualizace práce, atd.). Jako feudalismus prodlužoval své trvání přebíráním prvků kapitalismu, tak i kapitalismus prodlužuje svou životnost podobným způsobem. Přejímá ovšem nové svým způsobem, deformovaně, v rozporu s historickým významem a smyslem přebíraného: integraci - ve prospěch velkých na úkor malých, VTR k rozvíjení stále ničivějších prostředků ničení, intelektualizaci práce, nesoucí s sebou ničení pracovních příležitostí a masovou nezaměstnanost.

V poměru k těmto tzv. novým jevům v současném kapitalismu existuje řada rozporných názorů. Jedni, ignorující specifiku přechodu od kapitalismu k socialismu (spočívající v tom, že za kapitalismu mohou vznikat pouze materiálně-technické předpoklady socialismu a nikoli diametrálně odlišné socialistické výrobní vztahy) vidí v těchto jevech buď přímo zárodky socialismu, nebo aspoň možnost reformistického přerůstání kapitalismu v socialismus bez socialistické revoluce. Tak interpretují tyto jevy často i ti, kdo je (v souladu s jejich historickým smyslem) správně nazývají postkapitalistickými. Za tzv. reálného socialismu docházelo k svým způsobem opačné chybě. Protože tyto jevy vznikají za kapitalismu, byly či jsou odmítány jako imperialistické (např. integrace; zpočátku i VTR narážela na nepochopení), namísto aby se v nich viděly předpoklady socialismu a aby si z jejich obecného průběhu, problémů atd. tzv. reálný socialismus vzal poučení pro sebe.

Vzniká samozřejmě otázka, proč tyto jevy vznikly vůbec dříve v kapitalismu než v zemích tzv. reálného socialismu. Z konstatování, že tyto země v své většině vyšly z poměrů, zaostávajících za nejvyspělejšími zeměmi kapitalismu, byly a jsou vyvozovány závěry, že dosavadní socialistické revoluce byly předčasné a že kapitalismus teprve dnes dozrává či dokonce teprve v budoucnosti dozraje pro socialistickou přeměnu. Dává se v této souvislosti za pravdu Kautskému proti Leninovi.

V pozadí těchto názorů je stará koncepce oportunistické sociální demokracie, tzv. koncepce výrobních sil, předpokládající, že pouhý jejich vývoj přivodí víceméně automatické zhroucení kapitalismu. Oproti Leninovi a historickým zkušenostem, že k nahrazení starého společenského řádu novým jsou dostačující elementární podmínky (které v světovém kapitalismu existují už dávno) a že teprve revoluce vytváří podmínky pro plné rozvinutí nového společenského řádu - oproti tomu se předpokládá, že přechod k novému bude možný až se v starém vytvoří plné podmínky nového. Tedy zase: až změna spadne automaticky do klína. Lenin proti těmto objektivisticko-ekonomistickým představám, ignorujícím nezbytnou aktivní činnost subjektu, správně ukázal: "Kapitalismus bude existovat do té doby, než bude smeten revolucí proletariátu."

Kapitalismus nejenže dozrál pro socialistickou přeměnu. Je už dávno přezrálý a svou hnilobou se stává hrozbou pro tuto planetu. Proto proti euforii vědecko-technického pokroku současného kapitalismu je třeba poukazovat na nebezpečí a na zhoubné a do slepé uličky zavádějící důsledky ponechání moderní vědy a techniky v rukou kapitálu, ženoucího se za svými zisky i před mrtvoly. A stavět proti tomu lidem před oči, jaké netušené možnosti by mělo využití už existujících a ještě více potenciálních, perspektivních prostředků moderní vědy a techniky, kdyby byly kapitálu odňaty a obráceny ve prospěch společnosti a všeho lidstva. Vyvracet absurdní tvrzení buržoazní propagandy o domnělém zmizení komunismu v propadlišti dějin nebo jen jako o neuskutečnitelné utopii, když ve skutečnosti nikdy ještě nebyla možnost komunismu tak blízko, ve světle moderní vědy a techniky doslova na dosah ruky.

Po tomto jistém, ale jak se domnívám - účelném odbočení, vrátím se k problému vytváření konkrétnějšího modelu socialismu, k jeho druhé stránce, totiž k problému "výhonků komunismu".

Tento problém je o to obtížnější, že se jedná o směřování k

SOLÍDÁRNĚ S ITALSKÝMI PROTESTY PROTI ZÁKLADNĚ USA

Desítky lidí si našli v pátek 16. února dopoledne čas, aby protestovali před italskou ambasádou proti rozšíření americké vojenské základy v severní Itálii u města Vincenza. Akci uspořádala iniciativa Ne základnám. V sobotu by tam podle předběžných odhadů mohlo demonstrovat až 70.000 odpůrců rozšíření americké základny ve městě. USA plánují dvojnásobně zvětšit velikost základny ve Vicenze, chtějí také zvýšit počet vojenského personálu. Demonstraci podpořil také Komunistický svaz mládeže.

Zástupce českých odpůrců amerických světovládných plánů bude přítomen i na sobotní akci v Itálii, chystá se také v Římě konference proti základnám za několik týdnů, na které by delegát z ČR taktéž neměl chybět.

ARGUMENTAČNĚ PROTI ZÁKLADNĚ

Kampaň Komunistického svazu mládeže se neomezuje pouze na petiční stánky či demonstrace. Další důležitou aktivitou byla i beseda „Proč říci Ne americké vojenské základně“. Jako host a přednášející přijal pozvání na naší besedu s. Václav Jumr, člen ÚV KSČM, bývalý diplomat a odborník přes tuto problematiku. Celému problému se věnoval ze široka a do hloubky. Vysvětloval jednotlivá fakta a vyvracel argumenty pravice a přisluhovačů amerického imperialismu.

Zvláštní prostor věnoval i tomu, jaký je vztah mezi touto základnou a Ruskem. Kromě dalšího upozornil na to, že každá protiraketová základna potřebuje řadu podpůrných zařízení. Navíc z fyzikálního hlediska je velmi nepravděpodobné, že by případná raketa s jadernou hlavicí vůbec letěla přes území Evropy. Po přednášce probíhala živá beseda. Padaly dotazy na s. Jumra, diskutovali i jednotliví účastníci besedy mezi sebou. Je třeba konstatovat, že proti základnám existuje obrovská spousta argumentů. Pro ně však neexistují žádné reálné důvody, tedy kromě amerického imperialismu či pseudoargumentů o ekonomické výhodnosti, loajalitě vůči NATO atp. O tom, že tyto pseudoargumenty jsou lživé, není pochyb. Ekonomický přínos nebude žádný a ze závazků vůči

NATO to nevyplývá (vždyť i řada členských zemí NATO základnu odmítá). Kdyby to z nich snad vyplývalo, byl by to jasný signál, že je potřeba z NATO vystoupit. To dotvrzuje správnost komunistického postoje vůči NATO a americkému imperialismu. V informační kampani proti základnám KSM pokračuje a i nadále bude pokračovat. Ať už pořádáním veřejných besed, nebo vydáváním a šířením odborných brožur i vysvětlujících materiálů. Imperialismus nesmí projít! Za světový mír!

Jakub Holas

OPĚT MUSÍ ZAZNÍT HLASITÉ NE ŠKOLNÉMU!

Neuplynulo mnoho let od vátězného tažení Iniciativy SOS student a dalších organizací proti školnému, a máme tu novou hrozbu, novou výzvu. Názorem veřejnosti a aktivitou poražený tehdejší předkladatel Petr Matějů zakotvil v nové vládě jako ředitel poradců ministryně školství a ihned se dal do práce na svém snad osobním projektu školného. Návrh ministerstva školství na zavedení školného na vysokých školách počítá s částkou pohybující se mezi 20 až 40 tisíci ročně.

I když se vláda v trojkoaliční smlouvě zavázala, že školné nezavede, má již ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) vypracován podrobný plán. Plán počítá s tím, že by student při přijetí na vysokou školu uzavřel se svou vzdělávací institucí smlouvu o spolupodílení se na studiu. Platit ale student nebude ihned, tak jak je to běžné na soukromých školách, ale až dostuduje a najde si stálé místo s odpovídajícím platem. Jedná se o jistý typ australského modelu školného.

S obdobným postupem vybírání školného ministerstvo kalkulovalo již za ministryně Petry Buzkové (ČSSD). Ani stávající ministryně Dana Kuchtová ale se zavedením zpoplatnění studia na vysokých školách oficiálně nepočítá. Nezavedeme školné, ale otevřeme diskusi o větším zapojení soukromých zdrojů do financování vysokých škol, vědy a výzkumu, stojí doslova v koaliční smlouvě. Uvidíme, co tím myslí...Pak školné zavedou, pod jiným jménem....

Pokud ale bude školné zavedeno, budou nejdražší pravděpodobně prestižní školy se zaměřením na práva či ekonomii. Naopak levnější by měly být méně vyhledávané školy technického typu, či se zaměřením na pedagogiku. O výši školného také rozhodne to, jaký průměrný výdělek může student mít, pokud školu dokončí.

I splácení studia po nástupu do zaměstnání by u absolventů-dlužníků probíhalo formou srážek ze mzdy, které by se pohybovaly v rozmezí mezi 5-10 procenty z příjmu....

Levice jednoznačně jakékoliv školné odmítá. Znamená vždy diskriminaci méně majetných a bariéru v přístupu ke vzdělání.

Spolu s iniciativou SOS student a širokou studentskou veřejností vyzýváme k ostrému odmítnutí školného!

Ne školné!

Více peněz do školství, vědy a výzkumu!

O POTŘEBĚ KONKRÉTNĚJŠÍ PŘEDSTAVY O SOCIALISMU

V poslední době se stále silněji volá po tom, abychom vypracovali a předložili veřejnosti konkrétnější představu o socialismu. Jednak jako účinný prostředek boje proti imperialismu, jeho zločinům a nebezpečí katastrofy, do níž vleče lidstvo. Také však jako základ objektivního hodnocení minulosti tzv. reálného socialismu, démonizovaného jeho nepřáteli. Především však proto, abychom si upřesnili náš nejbližší cíl a správně se zaměřili na hledání přístupů k jeho dosažení.

Splnění tohoto úkolu, o jehož důležitosti lze sotva pochybovat, vyžaduje řadu předpokladů teoreticko-metodologického či metodologicko-teoretického charakteru.

V minulosti tzv. reálného socialismu se doporučovalo vycházet pokud jde o teorii socialismu z praktických zkušeností. Při povrchně a krátkozrace pragmatistickém jejich hodnocení docházelo pak k vydávání zvláštního ba jedinečného za obecné, což vedlo nejen k opomíjení klasiky marxismu vypracovaných hlubokých představ, nýbrž dokonce k jejich zastírání až odmítání. Byl to ten falešný přístup, jejž Marx zkritizoval v své práci Ke kritice politické ekonomie. Tam jako vědecky správný postup - poté, kdy byly splněny určité předběžné předpoklady (o čemž je možno říci, že bylo ohledně socialismu do značné míry dosaženo) - označil jít od abstraktního ke konkrétnímu. To pro nás znamená: vypracovat obecnou teorii, obecný model socialismu a cesty k němu, aby se zvláštní a jedinečné dostalo do správného poměru k němu (což se vztahuje jak k minulosti, tak k budoucnosti). Tedy teorie (samozřejmě upřesňovaná na základě zkušeností, ale správně hlubokými analýzami zobecňovaných) jako spolehlivé vodítko praxe s jejími zvláštnostmi a jedinečnostmi.

Socialismus chápeme jako přechod od kapitalismu ke komunismu. Je proto třeba si ujasnit 1/ obecnou představu (jakéhokoli) přechodu, a 2/ specifičnost přechodu od kapitalismu ke komunismu.

1/ Každý přechod nese v

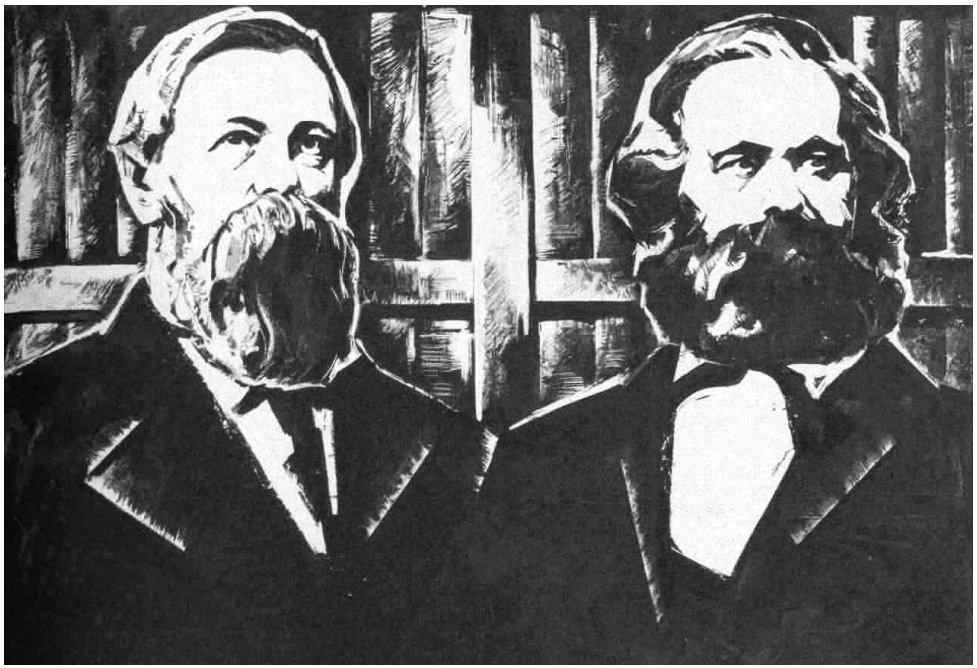

ŘECKÉ NÁRODNÍ DNY AKCÍ ZA „JEDNOTNÉ, VEŘEJNÉ A BEZPLATNÉ VZDĚLÁNÍ PRO VŠECHNY“

V dnech 9. a 10. ledna proběhly ve velkých řeckých městech nové akce, stávky, pochody a demonstrace požadující výhradně veřejné, bezplatné a jednotné vzdělání odpovídající potřebám pracujících a ne podnikatelů. 11. ledna vstoupila do protestní stávky polovina z 20 řeckých univerzit a očekává se, že zbývající se přidají v nejbližších dnech.

9. ledna zahájil Řecký parlament diskusi o úpravě článku 16 řecké Ústavy, který brání v ustavení soukromých univerzit v Řecku.

Úpravu navrhly po vzájemné dohodě pravicová vládnoucí strana Nová demokracie a nejsilnější opoziční, sociálně demokratická strana PASOK. Tento krok už vyprovokoval všeobecné protesty národních svazů učitelů, profesorů, rodičů a studentů.

Komunistická strana Řecka, Komunistická mládež Řecka, odborová Militantní fronta všech pracujících Řecka a mnoho dalších lidových organizací a svazů již dávno předtím vyjádřily svůj naprostý nesouhlas se zrušením článku 16 i s dalšími opatřeními vyhlášenými stranou Nová demokracie, jež mají za cíl privatizaci vzdělávání. Toto znovu zdůraznila generální tajemnice KKE Aleka Papariga na tiskové konferenci 8. ledna.

Proti těmto otázkám proběhly protesty na rozsáhlých demonstracích v květnu 2006, což donutilo řeckou vládu zastavit parlamentní diskusi o novém zákonu o vzdělání.

Pro KS Řecka, další evropské komunistické strany a pokrokové lidi angažované ve vzdělávání jsou tyto problémy v mnoha zemích společné, což ukázala internetová petice http://edu4all.kke.gr .

7. ledna Aténská federace rodičů, Koordinace aténských škol, Aténská federace drobných podnikatelů a třídně orientované odbory i mnoho studentských sdružení vydaly výzvu a vyhlásily na 9. ledna akce proti úpravě článku 16 řecké Ústavy. Výzvu již podepsaly tisíce univerzitních profesorů, učitelů, odborářů, intelektuálů i dalších lidí.

Výzva požaduje zamítnout:

- jakékoli kroky ke zřízení soukromých univerzit
- návrh nového zákona o reformě veřejného vzdělávání
- opatření k „decentralizaci“ a přenesení vzdělávacích povinností na místní úřady
- část výuky bez učebních osnov s náplní ponechanou jen na vůli učitele a další regulace zaměřené na diferenciaci škol a vzdělávacích programů
- jakýkoli druh obchodu v oblasti vzdělávání
- nové učebnice jejichž obsah je v rozporu s vědeckými a pedagogickými principy

Závěrem autoři výzvy vyjadřují svůj závazek k „jednotnému, veřejnému a bezplatnému vzdělání pro všechny“.

Podle informací Mezinárodního oddělení ÚV KS Řecka

Vladimír Sedláček

AKADEMICKÁ OBEC A JEJÍ ZÁŠŤ

SOS student

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Doslova ze židle mě nadzvihly dva články "Vzorné studentce hrozí vyhazovat. Fotí porno." a "Užitečná pornoherečka" uveřejněné dne 16.2.2007 v Lidových novinách (dále LN) a to nejen vzhledem k blížícímu se MDŽ. Vzorná studentka získávala finanční prostředky, tím že umístila na Internet své hambaté fotografie; po "udání" této studentky matkou její spolužačky se vzedmula vlna obecného pohoršení. LN zřejmě celou záležitost považují za velmi zásadní (články jsou umístěny na titulní, resp. druhé, stránce). Přesto s omezeností člověka, který není schopen pochopit, že věci nejsou jen černé a bílé, se staví k této posluchačce velmi negativně, aniž by se jakkoliv snažily pochopit její motivy.

Nic na přístupu LN nemění závažný poznatek, že si během studia obdobným způsobem příležitostně opatřuje prostředky přibližně 25% posluchaček, což LN zmiňují jakoby jen mimochodem. Je pro frekventantku důstojnější vystavit svou nahotu v anonymitě milionů dalších, než být vystavena obecnému opovržení kvůli tomu, že např. nemá nejmodernější mobilní telefon? Nebo dokonce jsou příčinnou existenční důvody? Zachovala by se stejně, kdyby stála výše v sociální hierarchii?

Cituji z článku "Vzorné studentce hrozí vyhazovat. Fotí porno.":

"Z morálního hlediska je to nevhodné, studentka poškozuje dobré jméno školy" zlobí se rektor ZČU Josef Průša. Celý případ předal právníkovi školy. Ten prozkoumá, zda může škola nemravnou studentku vyloučit. Rektor nicméně přiznává, že případný trest pro "dívku před objektivem" nebude mít oporu v zákoně. "Každopádně se ale budeme snažit ji donutit, aby své stránky stáhla" říká nekompromisně rektor Josef Průša." - konec citace, v originále je místo "dívku před objektivem" uvedena přezdívka, která umožňuje nalezení příslušných pornostránek

Dovolím si obsah citátu reformulovat. Rektor projevil neúctu k zákonu, když na základě své libovůle (kterou ospravedlňuje moralizováním) jako úřední osoba dal vypracovat právní analýzu, která má směřovat proti konkrétní osobě. Rektor dokonce naznačuje, že zmiňovaná analýza hledá "díry v zákoně". Jeho posledně zmiňovaný výrok přinejmenším působí jako vyhrožování obzvláště, když podle citovaného zdroje rektor "dopředu ví, že dívka dostane napomenutí a bude muset na "kobereček" na děkanát ... , kde by měla své soukromé aktivity vysvětlit.".

Posluchačka studuje pedagogickou fakultu, čehož se týká diskriminačně laděná narážka dalšího akademického funkcionáře Josefa Trna : "Učit by po škole asi nemohla, ...". Všichni v článku citovaní funkcionáři se v podstatě shodují, že je tato záležitost zajímá především z hledis-

ka image školy. Průša v této souvislosti cynicky říká : "Mezi prací společnice a pornoherečky je určitý rozdíl.". Z kontextu vyplývá, že slovem "společnice" eufemisticky tabuizuje existenci vysokoškoláček-prostitutek. Rád bych panu rektorovi připomněl ideu T.G. Masaryka : "Veliké je jen to, co se zakládá na pravdě.".

V případě, že skutečně bude vydáno rozhodnutí o vyloučení ze studia, má posluchačka velmi obtížnou pozici - na rozhodování o právech a povinnostech studentů se nevztahují obecné předpisy o správním řízení, věc nespadá do působnosti ombudsmana, vyloučení ze studia nelze napadnout u soudu (podle právní analogie s přijímáním ke studiu) ...

V článku "Užitečná pornoherečka" se Bob Fliedr snaží fakta interpretovat a zasadit do historických souvislostí. Přínos medializace studentky vidí v impulsu vedoucímu k určitému sebevymezování se akademické obce. Mluví dokonce o cechovní hrdosti. Hrdost (stejně jako solidarita) vychází z vědomí příslušnosti. Hrdost není kooperativní snaha o získání pocitu vlastní

výbornosti, podpory mocných či kolektivních výhod. Osobně považuji za nevhodné mluvit o ceších vzhledem k silným konotacím s feudalistickým zřízením. Na druhou stranu cechovní hrdost již působí politicky korektněji než např. třídní hrdost či elitářství v uveřejněných větách typu: "Sympatické na té trapná záležitosti je ono cechovní tříbení. Akademická obec se začíná ptát, jaká pravidla ji definují.". Domnívám se, že tato věc je jak z formálního tak teleologického hlediska vyřešena vysokoškolským zákonem (118/1998 Sb.), položená otázka se tedy týká spíše zmiňovaného tříbení.

Podle ustanovení §33 2 Listiny mají občané právo na vysokoškolské vzdělání podle svých schopností a možností společnosti. Ústavní soud se charakterem tohoto práva zabýval. Z jeho nálezu (viz. ÚS 620/2000) mimo jiné vyplívá, že nikomu nesmí být upřena možnost dosáhnout vysokoškolského vzdělání (přesněji podle nálezu tento postoj nelze prodlužovat tak, že každému by bylo umožněno studovat libovolnou vysokou školu). Z uspořádání společnosti jsou možnosti občanů studovat na vysoké škole různé; vysokoškolský zákon, proto přímo vysokým školám zakládá povinnost činit veškeré kroky vyrovnávající příležitost studovat na vysoké škole. Vysoké školství však tvoří poměrně izolovaný systém, který si vytváří vlastní normativní a hodnotové systémy, bohužel však hrozí, že samohybem přestane tato sféra plnit své poslání. V praxi se školy snaží vypořádat se s tímto požadavkem vyrovnávání příležitostí striktním kládením stejných požadavků na všechny studenty (=odstraňovat individualní přístup v oblasti zakládání povinností). VŠ však přehlíží, že každý má odlišné potřeby, které rozhodně nelze zaměňovat za nelegitimní požadavky. V důsledku neflexibilních předpisů orientovaných jen na výkon u "problémových" studentů často dochází k tomu, že původní banální záležitost se stává příčinou problémů, které jsou příčinou dalších problémů atd., až se z původní triviality stane nepřekonatelná bariéra.

Jednotlivá právní ustanovení nejsou diskriminační, ale diskriminace je "naddeterminovaná". V naší společnosti, kdy jsou do velké míry potlačená skupinová práva, se jako jediné řešení v rámci zachování současných poměrů jeví "zvýhodňování" konkrétních příslušníků znevýhodněných skupin. Tento postup je však odmítán jako nepřijatelná pozitivní diskriminace jdoucí proti popisovanému pojetí "vyrovnání" příležitostí. V souvislosti s diskriminací mluví jen o poměrně malých skupinách - samozřejmě tím nechci nijak zpochybňovat jejich hendikepy - např. vozíčkářů, slepých a hluchých, rasových a náboženských menšin. Jsme svědky, jak nejen v oblasti vzdělávání dochází k marginalizaci problematiky diskriminace velmi početných skupin (sociálně slabý, duševně nemocní, lidé s politicky nekorektními názory, deprivanti ...).

Pro ilustraci si představme následující hypotetický příklad:

sociálně slabá studentka se zapíše na VŠ -> n-lůžkový pokoj kdesi na periferii, nemůže si dovolit nákup skript, posměch spolužáků ... -> studentka si najde brigádu -> zhoršení studijní výsledky, nedostatek korektivních zkušeností -> naivní posluchačka se rozhodne nafotit akty -> normalizace ekonomických poměrů, pocity viny -> akty vyjdou ve známost -> medializace, tlak ze strany vedení školy, spolužáků i rodiny -> psychické problémy způsobené potlačeným pocitem viny, dlouhodobý stres, traumatize z pobytu ve škole -> problémy sociální, partnerské a rodinné -> somatizace -> neřešitelné problémy se studiem -> ukončení studia

Redaktor Flidr nakonec zdůrazňuje, že podmět k honu na čarodějnici vzešel z řad samotných vysokoškoláků a pokládá sugestivní otázku: "Mohlo by se něco takového stát za komunistů?".

Dovolím si na poslední otázku odpovědět. Shrňme zásadní momenty popisované bouře nevole:

-obrácenost "dovnitř", snaha o vlastní "očistu"

-radikalita mládeže, zdůrazněná v obou článcích

-úsilí je v souladu s "oficiálně" prezentovanými hodnotami

-zdůraznění autenticity "rozhořčení" na úkor svrchovanosti zákona

Přesně táž situace je vyloučena, avšak dříve byl určitý problém v diskriminaci na základě politického principu. I přes značnou rozdílnost míry a rozsahu má situace ve všech zmiňovaných bodech částečnou analogii např. v čínské kulturní revoluci. I v socialismu je třeba bojovat se záští a iracionalitou.

LN přímo uvádí nejen přezdívku, pod kterou pranýřovaná nešťastnice vystupuje na Internetu, ale i její fotografii a dokonce přímo příslušnou www adresu. Periodikum bulvárním způsobem a navíc bezdůvodně zveřejňuje diskreditační materiály. Neobstojí námitka, že zveřejněním těchto materiálů má nějaký informační přínos. Tato neprofesionalita LN, již zřejmě přivodil studentce značnou újmu.

Doufám, že tato esej přispěla k objasnění otázky, zda obětí je posluchačka nebo univerzita...

Z bulletinu SOS student

tové válce. V 50. letech se pak stala terčem brutálního antikomunistického teroru. V 60. letech PCV vytvořila Vojenské síly národního osvobození (Fuerzas Armadas de la Libercion Nacional – FALN), které se postavili do čela ohromné lidového povstání a následné mnohaleté partyzánské války. Partyzánská válka přes veliké hrdinství jejích účastníků neskončila pro PCV úspěšně. Navíc pro stranu následovala další rána v podobě řady vnitřních rozkolu a odchodu mnoha jejich členů do jiných politických organizací. Velké problémy pro venezuelské komunisty a komunistky znamenal také přelom 80. a 90. let a s ním spojená porážka socialismu v Sovětském svazu a dalších zemích střední a východní Evropy.

Buró político del Comite Central del Partido Comunista de Venezuela

Strana venezuelských komunistů a komunistek však krizi první poloviny 90. let překonala. Ve vnitrostranické diskusi tehdy zvítězil názor, který zdůrazňoval nutnost zachování komunistické identity, marxisticko-leninského charakteru a třídní orientace strany. V druhé polovině 90. let také strana spojila své síly s Hugo Chávezem, který se posléze postavil do čela opozičního hnutí. V té době také začal nový vzestup popularity PCV. Jestliže v roce 1998 získali komunisté a komunistky okolo 40 tisíc hlasů, v roce 2000 to již bylo 80 tisíc a v roce 2004 přes 140 tisíc hlasů. Poslední volby, prezidentské, ve kterých se kromě kandidáta na nejvyšší úřad volí i jedna ze stran, jenž jej kandiduje, znamenaly pro PCV skutečně velký úspěch, jelikož již získala přes 340 tisíc hlasů. Fakt značného růstu popularity PCV patří k důležitým faktorům, které vstupují do vnitrostranické diskuse o její možné integraci do PSUV.

Poslední z hlavních otázek, které jsou v současné době venezuelskými komunisty a komunistkami ohledně PSUV diskutovány je charakter potenciální jednotné strany. Narozdíl od všech ostatních stran, uvažujících o své integraci do PSUV je PCV stranou s vyhraněnou ideologií, jasným cílem a programem. PCV se také snaží uplatňovat leninské principy při budování strany – demokratický centralismus, vysoké nároky na své členy a členky, přísná disciplína atd., čímž se velmi liší od všech ostatních stran, které podporují Bolivarovskou revoluci. Ty totiž mají buďto charakter politicky velmi širokých hnutí, nebo volebních koalic. Navíc vedení těchto stran bývají často značně odtrženy nejen od příznivců, ale i od samotných členů. Ne bezdůvodně jsou proto spojovány s byrokracií a korupcí.

Přes složitost všech zmíněných problémů rozhodl Ústřední výbor PCV na svém prosincovém zasedání o svolání mimořádného 13. sjedu strany. Ten by se měl uskutečnit 3. a 4. března 2007. Jeho hlavním úkolem bude rozhodnout, zda dojde k rozpuštění strany a k přidání se venezuelských komunistů a komunistek k budování PSUV. V sérii otázek, které by měl sjezd PCV ohledně komunistických pozic vůči PSUV vyjasnit, vévodí následující: 1. definice ideologie, kterou musí mít nová strana, 2. koncepce socialismu, o který ve Venezuele usilujeme, 3. třídní charakter, který musí mít nová strana, 4. organizační koncepce nové strany, 5. charakter kolektivního vedení nové strany.

Přesto, že otázka vytvoření PSUV byla teprve otevřena, Generální tajemník PCV a bývalý hornický vůdce Oscar Figuera se na závěr zasedání Ústředního výboru strany vyjádřil více než optimisticky: *„Komunistická strana Venezuely bojuje desítky let za národní osvobození z imperialistického útlaku a za vybudování socialismu. Proto objektivně usilujeme sjednocování a upevňování sil lidově revolučního charakteru, které garantují transformaci kapitalistické společnosti k socialismu. Z této perspektivy vidíme historickou nutnost v pokroku při budování organizační jednoty revolucionářů a revolucionářek v naší zemi“.*

Milan Krajča

VENEZUELA NA CESTĚ K SJEDNOCENÉ SOCIALISTICKÉ STRANĚ

Již v září 2006 vyzval na jedné ze statisícových demonstrací v Caracasu prezident Bolivarovské republiky Venezuela Hugo Chávez ke sjednocení všech stran, podporujících jim vedenou Bolivarovskou revoluci. Vytvoření Jednotné socialistické strany Venezuely (Partido Socialista Unido de Venezuela – PSUV) by mělo být dalším krokem v prohlubování revoluce a v úsilí o to, co Hugo Chávez nazývá socialismem 21. století. Po prezidentských volbách v prosinci 2006, ve kterých podle očekávání opět Hugo Chávez zvítězil, se diskuse nad možným sloučením procházevozských stran stala otázkou dne.

Prezident Hugo Chávez přišel s jasnou výzvou: *„Zvu celou zemi, všechny její ochránce, všechny revolucionáře a revolucionářky, socialisty, socialistky, vlastence, vlastenky, venezuelskou mládež, dělníky, dělnice, pracující, lidi v domácnosti, odborníky a techniky, zvu původní obyvatele své Vlasti, zvu mládež Vlasti, ženy Venezuely k budovní jednotného politického nástroje. K budování Jednotné socialistické strany Venezuely.“*

K iniciativě na vytvoření PSUV se již připojilo Hnutí Pátá republika (Movimiento Quinta República – MVR), nejsilnější politické hnutí současné Venezuely, založené v polovině 90. let Hugo Chávezem. Generální ředitel Národního taktického velitelství MVR, současný ministr informací Venezuely, Willian Lara řekl, že věří, že „v několika málo měsících se podaří vybudovat národní, regionální i místní struktury nové jednotné revoluční strany“.

Odmítavé se k projekt vytvoření PSUV nestavějí ani dvě další velké chávistické strany - Vlast pro všechny (Patria para Todos – PPT) a Za sociální demokracii (Por la Democracia Social – PODEMOS). Velké sympatie vzbudilo úsilí Hugo Cháveze sjednotit všechny levicové síly do Venezuely do jediné strany u menších politických formací jako je např. Hnutí Přímá demokracie (Movimiento Democracia Directa –MDD), nebo Venezuelská lidová jednota (Unidad Popular Venezolana - UPV), která se z tohoto důvodu již oficiálně rozpustila. Svou připravenost integrovat se do nové strany deklarovaly také dvě tradiční levicové síly – Volební hnutí lidu (Movimiento Electoral del Pueblo - MEP), reformistická volební aliance vytvořená v 60. letech a Socialistická liga (Liga Socialista - LS), která vznikla v 70. letech a je dlouhodobě blízká venezuelským komunistům.

Samotná Komunistická strana Venezuely (Partido Comunista de Venezuela - PCV) přistupuje k diskusi nad možným vytvořením PSUV sice otevřeně, ale zároveň velice vážně a zodpovědně. Prvním z důvodů je fakt, že PCV je dnes nejstarší aktivní stranou současné Venezuely a tradice je pro ni neobyčejně důležitá. Byla založena již v roce 1931 a má za sebou desítky let hrdinných bojů. Svá první léta zažila v hluboké ilegalitě, ze které vystoupila až po 2. svě-

SVĚTOVÁ FEDERACE DEMOKRATICKÉ MLÁDEŽE MÍŘÍ DO HANOJE

Ve dnech 9. – 14. března se v hlavním městě Vietnamské socialistické republiky Hanoji uskuteční pod heslem „Posilme boj proti imperialistické agresi a vykořisťování, za mír, solidaritu a společenskou přeměnu!“ 17. shromáždění Světové federace demokratické mládeže (WFDY). Po 4 letech se tak sejde nejvyšší orgán této mezinárodní organizace, sdružující desítky miliónů mladých lidí na antiimperialistickém programovém základě.

WFDY vznikla těsně po vítězství nad fašismem v roce 1945 v Londýně. Federace tehdy vyzvala mládež celého světa v pokračování boje za svobodu, demokracii a důstojný život. Programovou prioritou WFDY byl však určen jednotný boj světové mládeže za mír, což se odrazilo i v centrálním hesle federace: „Mladí, sjednoťme se! Kupředu za trvalý mír!“.

V rámci rozpadu protihitlerovské koalice a začátku studené války došlo k rozkolu i v rámci mezinárodního mládežnického hnutí. WFDY zůstala věrna svému programu a přiklonila se proto na stranu Svazu sovětských socialistických republik a jeho spojenců. Ve svém postoji nebyla federace osamocena. Podobně se totiž zachovaly i další za podobných okolností vzniklé organizace jako Mezinárodní svaz studentstva, Světová odborová federace, Mezinárodní demokratická federace žen, Světová rada míru. WFDY musela opustit své původní sídlo, které získala v Paříži a přestěhovat se do pohostinnější Budapešti, kde také začala vydávat svůj tiskový orgán „Světová mládež“. Proti WFDY byly založeny dvě nové „trucfederace“ – sociálně demokratický Mezinárodní svaz socialistické mládeže a otevřeně prokapitalistické Světové shromáždění mládeže. Členské organizace WFDY od té doby tvořily především komunistické, socialistické, národně-osvobozenecké a jiné pokrokové organizace a hnutí mládeže. Mimo jiné tím byl posílen antiimperialistický charakter WFDY, který se stal pro federaci určující.

WFDY a její členské organizace stály v čele bojů mládeže proti kolonialismu, proti válce v Koreji a ve Vietnamu, za jaderné odzbrojení. Klíčovou roli sehrála federace v hnutí za ukončení útlaku barevných obyvatel ve Spojených státech amerických, kampaních solidarity s kubánskou revolucí, v pomoci chilské mládeži masakrované po Pinochetově puči, v boji proti apartheidu v Jihoafrické republice, v solidaritě s lidem Nikaragui a Afghánistánu. WFDY organizovala řadu solidárních hnutí s mládeží vojensky okupovaných zemí jako Palestina, Kypr, Západní Sahara, Východní Timor. Neopominutelné jsou boje federace za právo na bezplatné vzdělání, právo na práci a další rozvoj mládeže, její důstojný život a poltická práva. Je třeba zmínit také práci, kterou WFDY vykonala v rámci Organizace spojených národů a UNESCO.

Nejdůležitější aktivitou WFDY se ale stalo pořádání Světových festivalů mládeže a studentstva – masových mezinárodních vystoupení mládeže bojující za mír, pokrok, rozvoj a solidaritu, proti válce, útlaku, vykořisťování a imperialismu. Jejich tradice byla založena v roce 1947 v Praze. Tehdy se do našeho hlavního města sjelo přes 17 tisíc mladých lidí z celého světa. Na tomto festivalu také poprvé zazněl „Pochod demokratické mládeže“, který se posléze stal hymnou federace a celého festivalového hnutí. Následovaly další úspěšné festivaly – v roce 1949 v Budapešti, v letech 1951 a 1973 v Berlíně, v roce 1953 v Bukurešti, o dva roky později ve Varšavě, v letech 1957 a 1985 v Moskvě, v roce 1959 ve Vídni, za tři roky následoval festival v Helsinkách, v roce 1968 v Sofii, v roce 1978 v Havaně a v roce 1989 v Pyongyangu.

Po porážce Sovětského svazu a jeho evropských spojenců se WFDY, podobné jako řada jiných podobných organizací, ocitla v hluboké krizi. Některé členské organizace federaci opustily, jiné rozpoutaly diskusi o možné transformaci WFDY na nepolitické mezinárodní hnutí. Veškerá činnost WFDY neuvěřitelně upadla a federace sama málem přestala existovat. Postupně však opět začal pracovat sekretariát WFDY v Budapešti, byly obnovovány kontakty a federace získala novou perspektivu. Znovuzrození vyvrcholilo uskutečněním 14. Světového festivalu mládeže a studentstva,

který se konal v roce 1997 v Havaně. Následoval festival v Alžíru v roce 2001.

Poslední léta znamenala neobyčejný vzestup aktivity WFDY. Nejvýznamnější událostí byl bezpochyby úspěšný 16. Světový festival mládeže a studentstva, který se v roce 2005 uskutečnil v hlavním městě Bolivarovské republiky Venezuela v Caracasu. Toho se zúčastnilo více než 17 tisíc lidí ze 144 zemí světa. Byl důležitou manifestací jednoty mezinárodního antiimperialistického hnutí mládeže a také solidarity mladých celého světa s venezuelskou Bolivarovskou revolucí. Mezi další významné aktivity posledního období patřila např. kampaň solidarity s irácký lidem, boj za propuštění 5 kubánských hrdinů vezněných v USA, protesty proti rozpuštění českého Komunistického svazu mládeže, hnutí za ukončení izraelské agrese proti lidu Libanonu a Palestiny, brigády solidarity na Kubě.

Zhodnocením uplynulého období se bude zabývat právě hanojské shromáždění WFDY, které bude hostit vietnamský člen federace – Ho Či Minův Komunistický svaz mládeže (KSM). Kromě toho bude diskutovat řadu dokumentů – politickou deklaraci, regionální rezoluce a řadu tématických dokumentů. Zvolí také nové vedení – prezidenta, generálního tajemníka, sekretariát, Koordinační radu federace a Generální radu federace. 17. shromáždění WFDY má dále v plánu zahájit přípravy 17. světového festivalu mládeže a studentstva.

Z České republiky je členem WFDY od druhé poloviny devadesátých let KSM, který je do přípravy hanojského shromáždění aktivně zapojen. Společně s dalšími komunistickými organizacemi mládeže, které pracují v rámci federace chápe existenci

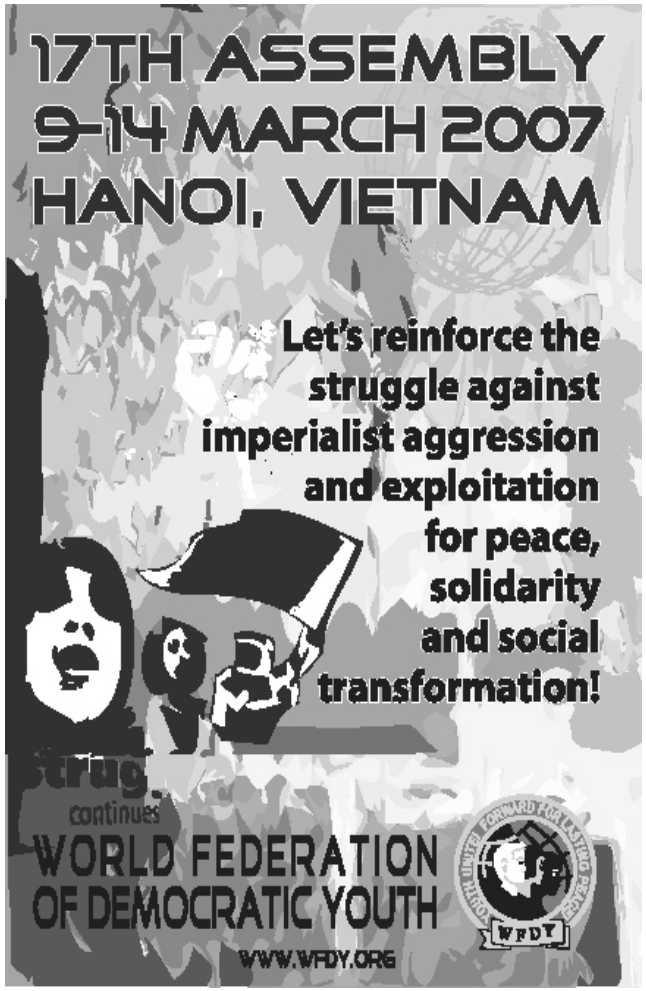

a činnost WFDY jako neobyčejně důležitou. Uplynulé období, kdy federace pracovala pod vedením Portugalské komunistické mládeže coby prezidenta a kubánského Svazu mladých komunistů ve funkci generálního tajemníka, hodnotí jako úspěšné. Velkým pozitivem je pravidelná práce centrálních a regionálních orgánů WFDY, další rozvoj festivalového hnutí, společné mezinárodní kampaně, nárůst počtu konferencí a seminářů, obnovení vydávání časopisu „Světová mládež“, nárůst produkce a distribuce propagačních materiálů federace a vzrůstající role internetového portálu www.wfdy.org. Jako klíčové vidí KSM prohlubování antiimperialistického charakteru WFDY. Hanojské 17. shromáždění musí udělat vše proto, aby posílilo roli federace jako mezinárodní akceschopné platformy pro boj mladých lidí proti imperialismu.

Milan Krajča

PROHLÁŠENÍ KOMUNISTICKÝCH STRAN KE KONFERENCI NATO V SEVILLE

NATO bylo založeno v roce 1949 údajně jako vojenské obranné společenství proti Sovětskému svazu, ale ve skutečnosti jeho cílem bylo stát se nástrojem k udržení dominantní pozice Spojených států v poválečném období v oblasti Západní Evropy. 15 let po zmizení Varšavské smlouvy, když Spojené státy ztrácely argument zdůvodňující existenci NATO, se toto společenství přeměňuje a transformuje v základní nástroj globální ofenzívy imperialismu, který přinesl na naši planetu více válek, více militarismu, více násilí, více mučení, více nelegálních věznic, více omezení svobod a více protidemokratického útlaku, takže cestou tzv. „Směrnice globální politiky“ stanovuje NATO své cíle ve značné míře mimo Evropu s odůvodněním, že může docházet k příštím útokům z oblastí mimo euroatlantický prostor.

Ztráty na životech v důsledku válek jdou již do statisíců a nové agrese zatemňují horizont, protože, zatímco se otevřeně mluví o použití nukleárních zbraní na válečných polích, skutečností je, že se stále častěji používají hroznější zbraně, jako např. bílý fosfor, kontejnerové bomby a zbraně obsahující ochuzený uran.

Suverenita a nezávislost lidu a národů jsou rostoucí měrou ohrožovány velkými mocnostmi. Vojenské výdaje se zvyšují a závody ve zbrojení jsou v běhu.

Tato ofenzíva je nedílnou součástí útoku rozpoutaného v hospodářské a sociální oblasti vládnoucími třídami, velkokapitálem, nadnárodními korporacemi a mezinárodními agenciemi, které jim slouží s cílem zmocnit se na planetě zdrojů přírodního bohatství, ať se nacházejí kdekoliv, všude se útočí na jistotu zaměstnanosti a na mzdy, na důchody a sociální zabezpečení, na pracovní a odborářská práva.

Základní sociální služby se mění na zdroje zisku velkokapitálu. Práva na vzdělání, na zdraví, na důstojný život, která se pro miliony lidských bytostí nikdy nestala skutečností, jsou nyní stále více upírána i těm, kteří je už získali.

Roste chudoba, vykořisťování, nuzné existenční podmínky a nejistota, zatímco současně existuje stále urážlivější bohatství, pohádkové zisky a privilegia pro vládnoucí a vykořisťovatelskou menšinu. Růst nerovnosti a nespravedlnosti jde ruku v ruce s válkou a útlakem. To je skutečná podstata kapitalismu, což je v naší době plně zřejmé.

Za této situace je více než nikdy nutné zdůraznit, že NATO představuje zájmy vládnoucí oligarchie Spojených států a některých zemí EU, že NATO pro svou činnost předpokládá enormní a neospravedlnitelné výdaje, které jsou realizovány na úkor snížení sociálních výdajů (dávky v nezaměstnanosti, zdravotní zajištění atd.).

Tímto způsobem se NATO stalo zdrojem příjmů vojensko-průmyslového komplexu, který nemá zábran při vyvolávání válečných střetů v zájmu prodejů zbraní kterékoliv skupině lidí a nezávisle na tom, jak budou použity. Proto obviňujeme NATO z toho, že není žádnou zárukou míru, ale naopak, že masivní vojenské intervence (Irák, Somálsko atd.) nejen prokázaly nepotřebnost této organizace pro řešení konfliktů, nýbrž že v mnoha případech je NATO samotné součástí konfliktu.

Ve stejném smyslu obviňujeme NATO z toho, že není zárukou demokracie ani dodržování lidských práv, jak se to prokázalo v Turecku nebo v Řecku.

Za těchto okolností opětovně prohlašujeme, že diplomatické cesty a zcela určitě velmi opomíjené předcházení konfliktům jsou jedinými vhodnými nástroji pro řešení mezinárodních konfliktů.

Proti této globální ofenzívě imperialismu se nicméně staví boj pracujícího lidu světa. Na Středním Východě a v Latinské Americe, v Evropě i v Asii se zvedá energický odpor a procesy změn k pokroku postupují vpřed a prokazují, že je možné zvrátit současnou situaci.

My, strany a organizace, které podepsaly toto prohlášení, zdravíme zápasy a odpor pracujících a lidu světa proti imperialistické ofenzívě intervencí a vojenských okupací a proti neoliberální globalizaci. Zápasy, které jsou určujícím činitelem, aby se lidstvu znovu otevřely cesty k míru a sociálnímu pokroku. Zároveň s tím, že bijeme na poplach před nebezpečími naší doby, voláme k mobilizaci všechny síly míru a sociálního pokroku s cílem zabránit kapitalismu strhnout svět do katastrofy, jak to učinil v minulém století. Vyjadřujeme naši hlubokou důvěru v to, že jiný svět, svět socialismu, je možný a proto žádáme zrušení vojenských základem a rozpuštění NATO.

Sevilla, 3.1.2007

Přeložil Vladimír Horák

volného obchodu (ALCA). Vznikla silná iniciativa k latinskoamerické jednotě - Bolívarovská alternativa pro Ameriku (ALBA) založená na politické, ekonomické, společenské a kulturní integraci. Ti, kteří sami pro sebe mají jen pohádkové astronomické zisky na úkor statisíců nezaměstnaných a milionů okrádaných i olupovaných lidí, jimž nabízejí jen námezdní otroctví – že ti budou chtít raději co nejvíce lidí zuřivě ohlupovat svoji mediální propagandou o úplně jiných tématech, Např. nejrůznější lži proti současné revoluční Kubě, která prý neustále „porušuje lidská práva“ (tedy „práva“ nadnárodních společností, restituentů, mafiánů a fašistů). A to i přesto, že v současné době bezesporu neexistuje na této planetě jiná země, která by dokázala udělat více pro skutečná lidská práva drtivé většiny svých obyvatel, než právě revoluční Kuba!

Kubánská republika je dnes jedinou zemí na světě, kde se snižuje nezaměstnanost. Ta nezaměstnanost, která se tam přechodně znovuobjevila počátkem 90.let v důsledku brutálního zostření amerického embarga i katastrofy ve východním bloku. Navzdory ekonomické válce, která je proti Kubě vedena, navzdory hanebné hospodářské, finanční a obchodní blokádě i neslýchanému tlaku světového a USA ovládaného globálního trhu, navzdory hluboké hospodářské krizi v téměř celé sousední Latinské Americe, se na Kubě snížila 9 % nezaměstnanost z poloviny 90.let na 6 % v roce 1999. O rok později na hodnotu 5,4 %, počátkem roku 2002 dosáhla tato míra už jen 4,2 % a koncem roku 2002 dokonce 3,3 procenta. V polovině roku 2004 se snížila nezaměstnanost na Kubě na neuvěřitelných 2,3 % a není pochyb o tom, že v dohledné době tam již opět vymizí zcela! Ve všech zemích, založených na diktatuře kapitálu a „svobodného trhu“, však bude docházet i nadále k jejímu neustálému růstu.

Následovaly prezentace Nikaraguy a Kolumbie, zastoupené Komunistickou stranou Kolumbie a mládeží Sandinistů. Nikaragua zvolila za svého prezidenta Daniela Ortegu. Ten poprvé stanul v čele státu jako vedoucí osobnost sandinovských povstalců v roce 1979. V zemi probíhali boje se skupinami placenými CIA. Válka a násilnosti si tehdy vyžádaly více než 50 tisíc mrtvých.

V souběžně probíhajících parlamentních volbách získal Ortegův Sandinovský front národního osvobození (FSLN) 40,22% hlasů. USA se obávají především rozšíření spolupráce Nikaraguy s Venezuelou a Kubou.

V Kolumbii jsou nejvýznamnější a dodnes fungující organizace FARC – EP (Revoluční ozbrojené síly Kolumbie – Lidová armáda) a ELN (Vojsko národního osvobození). ELN bylo založeno 4. července 1964 jako hnutí inspirované vítěznou kubánskou revolucí. V roce 2001 dle odhadů ELN sdružuje na 5 000 bojovníků kontrolujících asi 20-30% území Kolumbie.

Jedním z impulsů k započetí občanské války v Kolumbii - k období později nazvaném La Violencia (v překladu „Násilí“), během něhož zahynulo 300 000 lidí - bylo zavraždění pokrokového politika Eliecera Gaitana v roce 1948, který se pokusil vést lid proti nadvládě oligarchie. Na obranu proti násilí konzervativců se brzy objevily první liberální a komunistické partyzánské skupiny. Komunistická strana Kolumbie (PCC) nadále stála v čele lidové obrany. Čelíce brutálním útokům ze strany vlády, armády a eskader smrti obnovily v letech 1987-88 FARC opět svou bojovou aktivitu a zaútočily na armádu a policii. V říjnu 1988 pak došlo k ničení mostů a elektrického vedení na severu Kolumbie. Od té doby proběhlo a i nyní nadále probíhají mírová jednání, která však zatím vždy skončila novými boji. USA proti Kolumbii připravily tzv. Plan Colombia. Loutková vláda prezidenta Pastrana dostala na jeho základě finanční pomoc ve výši 943 miliónů dolarů určenou převážně na protipovstaleckou činnost. V ostatních částech země však boje pokračují. Mírové rozhovory byly několikrát přerušeny kvůli nepřijatelným vládním požadavkům. Na přelomu roku 2001 a 2002 při útocích více než tří set kolumbijských povstalců zahynulo 13 lidí. V současné době FARC – EP kontroluje asi 450 z 1075 územních okrsků Kolumbie a počet jeho bojovníků se odhaduje na 18 000 až 20 000 a hájí šedesát front s oddíly o síle nejméně 100 mužů.

Téměř na závěr proběhla diskuse na téma „Úloha pokrokové mládeže v boji proti imperialismu“. Té se účastnili zástupci Komunistického svazu mládeže (KSM), Národního svazu studentstva (OCLAE), Světové federace demokratické mládeže (WFDY) a Komunistické mládeže Andalusie (JCA).

Na závěr celého dne si delegáti mohli poslechnout úryvky ze španělské poezie a později večer nádherný koncert Pabla Martinése.

V neděli celá akce vyvrcholila demonstrací proti NATO, imperialismu a barbarským válkám za ropu, na podporu Kuby, Palestiny a dalších pokrokových zemí.

V rámci této konference byla přijata i resoluce, odsuzující zrušení KSM Ministerstvem vnitra ČR.

Veronika Sýkorová

OSVOBOĎTE NESPRAVEDLIVĚ VĚZNĚNÉ!

Již osm let je ve Spojených státech amerických nespravedlivě vězněna pětice Kubánců, která byla odsouzena k vysokým, krutým trestům v soudních procesech při porušování základních lidských práv. Jsou to:

Gerardo Hernandez Nordelo odsouzený na dvojnásobné doživotí plus 15 let vězení (v USA se tresty za jednotlivé přečiny uvádějí zvlášť)

Fernando Gonzales Llort odsouzený na 19 let

Antonio Guerrero Rodríguez odsouzený na doživotí plus 10 let

René Gonzales Sehweret odsouzený na 16 let

Ramón Labañino Salzar odsouzený na doživotí plus 18 let

Jejich „zločinem“ se stalo, že v Miami na Floridě získávali informace o protikubánských plánech teroristických organizací, operujících v této oblasti, k nimž patří zejména: Kubánsko-americká národní nadace, Rada pro svobodu Kuby, Bratři k záchraně, tzv. Hnutí za demokracii, paravojenská organizace Alfa 66 a mnoho dalších teroristických skupin s dlouhým rejstříkem kriminálních aktivit, organizovaných a uskutečňovaných proti Kubě z území Spojených států a třetích zemí v rozporu s platnými americkými zákony a normami mezinárodního práva. Jejich cílem bylo tyto aktivity monitorovat a získané informace předávat kubánským úřadům a zabránit tak podvratným akcím proti Kubánské republice. Jejich činnost na území USA nebyla v žádném případě namířena proti samotným Spojeným státům což potvrdil i svědek obžaloby James Clapper, bývalý šéf rozvědné agentury amerického Pentagonu, jeho svědectví stejně jako mnoho dalších však bylo ignorováno.

Byli totiž postaveni před tribunál v Miami, městě, které je baštou proticastrovsky zaměřených kubánských emigrantů. Soudní řízení tak probíhalo od začátku až do konce v ovzduší dezinformační protikubánské kampaně, rozpoutané a živené kubánsko-americkými extrémně pravicovými kruhy s cílem vyvíjet zastrašující nátlak na soudní tribunál, zejména na porotu tak, aby proces skončil jejich co nejtvrdším odsouzením. Přitom to procesu docházelo i k masivnímu porušování některých bodů americké ústavy (např. 5., 6. a 8. ústavního dodatku). Na závěr procesu byli vězněni Kubánci odsouzeni k výše zmíněným trestům! Dne 10. března 2004 obhájci předložili svou žádost ve věci kubánské pětice odvolacímu soudu v Atlantě, v žádosti požadovali prohlásit miamské soudní řízení s nimi za neplatné, a aby nové soudní řízení se konalo na jiném místě USA, než v Miami na Floridě, kde převládá - což všichni vědí - hluboké nepřátelství ke kubánským revolucionářům, jak se to v případě pěti uvězněných mladých mužů zcela prokazatelně stalo. Tříčlenný odvolací soud v Atlantě se tomuto požadavku po dlouhých měsících rozhodl vyhovět, ale americká federální vláda se odvolala a zasedání širšího dvanáctičlenného odvolacího tribunálu pak rozhodnutí zrušilo.

I nadále jsou tak tito Kubánci vězněni v amerických žalářích, některým z nich je i znemožňován americkými úřady styk s jejich manželkami a dětmi a všem bez rozdílu jsou kladeny překážky pro jejich kontakty s právníky a zástupci kubánského konzulátu v USA. Vězni jsou často a v rozporu se zákony bezdůvodně na dlouhé týdny zavíráni do samotek, podrobováni hrubému zacházení, jehož cílem je zlomení jejich fyzické a psychické integrity. Není třeba podotýkat, že kromě výše zmíněného jde i porušení Všeobecní deklarace lidských práv.

Tito Kubánci trpí ne proto, že působili na území Spojených států, ale proto, že jsou členy hrdinného národa, který trpí již téměř padesát let pod embargem USA, které zasahuje do všech záležitostí jejich životů. Jsou vězněni z toho důvodu, že na území Spojených států monitorovali činnost jejich státu nepřátelským skupinám, aby zabránili případným útokům proti obyvatelům Kuby a ztrátám životů nevinných. Trpí a jsou ponižováni jelikož i přes všechny tyto útrapy a ztráty byla Kuba schopna se stát vzorem pro mnohé rozvojové země nejen z hlediska životní úrovně, vzdělání a zdravotnictví, ale hlavně svou lidskou solidaritou!

Postavte se proti tomuto bezpráví a připojte se spolu námi k celosvětové kampani za jejich osvobození! Lidstvo prožívá mimořádně významné chvíle své historie a na nás, mladých leží zodpovědnost za toto vítězství pro lepší budoucnost. Tato kampaň bude kampaní za pět mužů spojujících v sobě nejcennější hodnoty čestnosti, nezištnosti, statečnosti a solidarity. Bude to kampaň za pravdu.

ANTIIMPERIALISTICKÉ DNY V SEVILLE

V rámci zasedání ministrů obrany států NATO, které se uskutečnilo 8. – 9. února 2007 v Seville se projednávaly mnohé „strategické“ otázky. Ty jsou oficiálně prezentované jako podpora války proti terorismu, budování „demokratických“ režimů atd. Jinak však dohadování o propojení EU s NATO, podpora vměšování se do záležitostí suverénních států a podpora válečných misí, kamkoli jen Spojené státy ve své honbě za ovládnutí světa ukáží. V řadě zemí světa však probíhá proti těmto silám boj, který bývá i přes veškeré snahy USA úspěšný. Zástupci zemí, které „demokracii“ šířenou USA, pociťují na vlastní kůži, představili své zkušenosti a způsob boje se světovým četníkem na antiimperialistických dnech, konaných 2. – 4. února 2007 v Seville.

Cílem této konference bylo informování o současné situaci v jednotlivých zastoupených zemích (Latinské Americe a arabských státech) a diskuze o roli pokrokové mládeže v boji proti imperialismu.

První den probíhala prezentace Západní Sahary (UJSARIO – jednotná mládež lidové fronty Saguia el –Hamra a Río de Oro). Od roku 1884 bylo toto území španělskou kolonií, v roce 1963 pak na něj vznesly nárok Mauretánie a Maroko, avšak v roce 1975 vydal Mezinárodní soudní dvůr rozsudek, v němž požadavky obou zemí zamítl. To však nebránilo Maroku v pokračování okupace. Přes veškeré snahy o to, aby měli obyvatelé Západní Sahary možnost vyjádřit se v referendu, Maroko nepřijalo žádné návrhy na mírové řešení ani neuznalo nárok na samostatnost Západní Sahary.

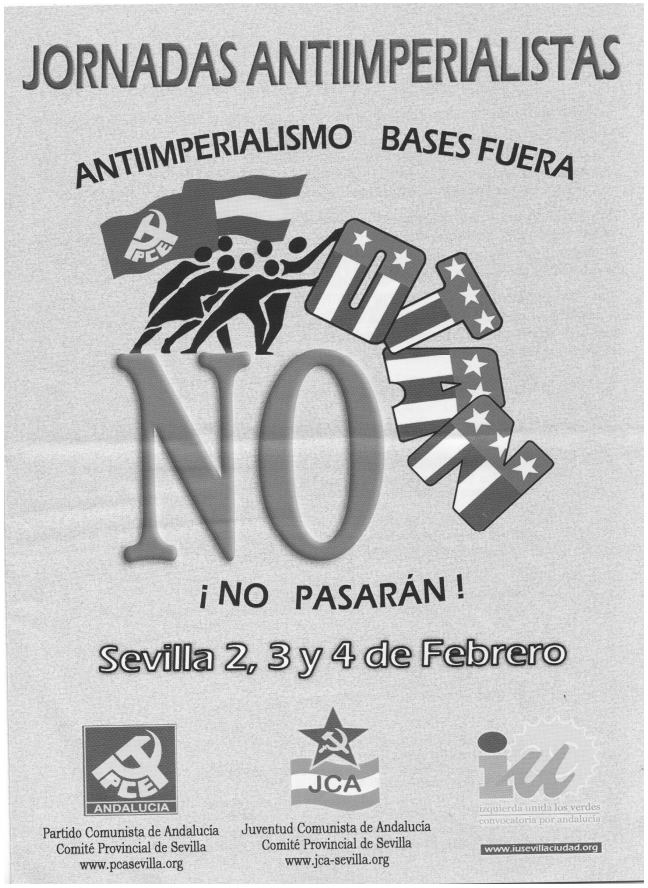

Další zemí byla Palestina. Za ní se zúčastnili zástupci z Demokratické fronty pro osvobození Palestiny (FDLP) a Evropské asociace pro spolupráci s Palestinou (ASECOP). Palestinský lid je již po desetiletí vystaven teroristickým útokům Izraele, které stejně jako celý režim, jsou financovány americkými dolary, protože izraelská vláda plně slouží zájmům USA. Od roku 2000 zde bylo zavražděno přes 1000 Palestinců. Probíhají mnohé demonstrace proti izraelské okupaci, akce za rozvoj Palestiny, vytváření pracovních míst...

Poslední zemí byl Írák. 28. dubna 2003 začali američtí vojáci střílet na rodiče a děti, kteří demonstrovali proti pokračující vojenské okupaci jejich základní školy. Chladnokrevně při tom usmrtili 18 z nich a zranili dalších 60 osob. Do doby, než došlo k tomuto masakru, nebyla na americké vojáky ve Fallúdže ani v žádném jiném městě na sever od Bagdádu vystřelena jediná kulka. Nyní se málo známá Fallúdža stala světově známým střediskem odporu, kde chudí a špatně ozbrojení lidé se odvážně postavili proti vojenskému křídlu nového impéria. George Bush a Tony Blair se zjevně rozhodli, že mohou rozdrtit vůli irácké lidu protivit se okupaci a legitimizovat příští rok v lednu loutkový režim tím, že budou okupovat Fallúdžu. Američtí generálové bezpochyby dodají Fallúdžu Bushovi a Blairovi poté, co její čtvrtě budou bombardovat dělostřelectvem a raketami. Avšak nepodaří se jim přivést na svou stranu obyvatele Fallúdže ani irácký lid. Možná, že nevědí, že obyvatelé Fallúdže se postavili i proti vládě Saddáma Husajna během posledních let jeho moci. Odhaduje se, že od začátku americké invaze bylo usmrceno více než 100 000 Iráčanů. Infrastruktura Iráku byla téměř úplně zničena. Lidé jsou vystavování nebezpečí americké a britské munice z ochuzeného uranu, nemocnice nedokáží tváří v tvář rostoucímu počtu zraněných a nemocných dělat skoro nic. Centrum města Nadžaf a celé čtvrti mnohých měst byly srovnány se zemí. Čemu ještě všemu podrobí Bush a Blair irácký lid, aby bylo možno nastolit v iráku jejich "demokraticky" zvolené loutky?

Celý den byl zakončený precizní prezentací zástupců z katedry žurnalistiky o promyšleném působení médií na veřejnost, manipulování s jejich názory na základě lží a polopravd (např. vyvolání všeobecné hysterie proti Miloševičovi, zveřejňování nepravdivých fotografií a údajů...), zcela jednostranné informace a zabraňování lidem, aby se dostali k objektivním informacím.

Druhý den byl zahájený prezentací Brazílie zástupci z Komunistické strany Brazílie. Americký imperialismus sleduje s rostoucími obavami, jak úspěchy kubánské revoluce působí jako přitažlivý příklad pro ostatní latinskoamerické národy v jejich osvobozeneckém boji a ukazují jim cestu k řešení jejich problémů.

Politiku lákání a slibů kombinuje americký imperialismus s různými formami hospodářského, politického a diplomatického tlaku, hrubého vměšování a výhrůžek. Prezentace Kuby zástupci sjednocené komunistické mládeže Kuby jasně ukázala, že pomlouvačná rezoluce proti revoluční Kubě byla mechanicky odhlasována většinou států, reprezentující jen pouhou menšinu obyvatelstva Latinské Ameriky.

Vláda Spojených států neustává ve svých nepřátelských akcích proti Kubánské republice. Vyhlásila hospodářskou blokádu Kuby, stupňuje nátlak na latinskoamerické země a nutí své partnery z NATO, aby se k této hospodářské agresi připojily.

V Latinské Americe znovu vanou vichry změn a revoluce. Ukazuje se, že pro národy, jež zásadově za pomoci organizovaného lidu a s pochopením okamžiku vhodného k ofenzívě, dokáží uštědřit imperialismu a jeho přisluhovačům tvrdé rány, existují alternativy. Dokazuje to porážka snah Spojených států o prosazení Celomerické oblasti